

Ὁ Δεληγγιάννης μετὰ τὸ τραπέζι
μιλεῖ καὶ κάνει τάχα πῶς παίζει.

Δ.— ὦ προσφιλὲς μου τράπεζα πές μου τί εἶσαι;

Τ.— Πνεῦμα!

Δ.— Καὶ ὅτ' ἀ καλὰ καθούμενα ποῖον σὲ φέρει ρεῦμα;

Τ.— Τί εἶμαι, πόθεν ἔρχομαι, ποτὲ δὲν θὰ γνωρίσῃς,
μὰ κάθε ἄλλο εἰμφορεῖς, ἂν θές, νὰ μ' ἐρωτήσῃς.

Δ.— Εἰπέ μοι πνεῦμα προσφιλές, μαντεύεις τὰ παρόντα;

Τ.— Μαντεύω καὶ τὰ μέλλοντα καθὼς καὶ τὰ ἀπόντα.
(Ὁ κύριος Θεόδωρος ἐδῶ σὺν νὰ φοβῆται,
καὶ ἀπορεῖ πῶς ὁρίσκονται μετὰ Χριστὸν προφηταί).

Δ.— Τραπέζι, λέγε μου λοιπὸν, γνωρίζεις τὸν Ζαῖμη;

Τ.— Βεβαίως, τὸν Θρασύβουλο καὶ τὸν Ἀνδρέα...

Δ.— Οἴμοι!

Τὸν Δεληγγιώργη λέγε μου ἐγνώρισες, Τραπέζι;

Τ.— Βεβαίως καὶ τὸν Βούλγερη ὡς καὶ τὸν Μεσσηνέζη.

Δ.— Τὸν Κουμουνοδοῦρον;

Τ.— Καὶ αὐτὸν καθὼς καὶ τόσους ἄλλους,
καὶ ὄχι μόνον Ἑλληνας, ἀλλὰ καὶ Ἀγγλογάλλους.
Γνωρίζω ὅσα γίνονται ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα,
γνωρίζω πῶς ἐφάγατε προχθὲς μακρονάδα,
γνωρίζω...

Δ.— Ἀλλὰ, προσφιλές Τραπέζι, μετὰ ἐκπλήττεις.

Τ.— Ξεύρω πῶς εἶσαι ἀγαθός, ἀλλ' ἀτυχὲς πολίτης.

Δ.— Πῶς εἶπες; ἐπανάλαβε αὐτὴν τὴν λέξιν πάλιν.

Τ.— Ὅτι εἶπα καὶ ἐλάλησα, δὲν ἔχω φράσιν ἄλλην.

Δ.— Καὶ ποῖα εἶναι τῶν νεκρῶν περὶ ἐμοῦ ἡ γνώμη;

Τ.— Γιὰ τῆς ἀγάπης ταῦς καὶ μὲν εἶσαι μικρὸς ἀκόμη.

Δ.— Πῶς εἶπες δὲν ἐνόησα τὴν φράσιν σου καθόλου.

Τ.— Ὁ Κρεστένιτης ἔρχεται ἀπὸ τοῦ Κατακόλου.

Δ.— (Παράδοξον! ἀλλόκοτα καὶ λογικὰ ψελλίζει,
μετὰ ἐνθαρρύνει ἀφ' ἐνός καὶ ἐξ ἄλλου μ' ἀπελπίζει).
καὶ ὁ Τρικούρης τί φρονεῖς; ἢ μείνῃ ἡ θὰ πέσῃ;

Τ.— Βεβαίως τὸ ἐπιθυμῶ, μὰ δὲν θὰ εἰμφορέσῃ.
(Ἐδῶ ἐκπέμπει γρυλλισμὸν ὁ Θεόδωρος φρικώδη,
καὶ δίνει μὲν τοῦ τραπέζιοῦ καὶ σπάζει ἓνα πόδι).

Δ.— Πρόεδρος ἴφτος ὅτ' ἐν Βουλῇ εἰσεύρεις ποιὸς θὰ γίνῃ;

Τ.— Αὐτὸς ποῦ γιὰ νευρόσπαστο ὁ Πρόεδρος θὰ κρίνῃ.

Δ.— (Ὁ Πρόεδρος καὶ ὁ Πρόεδρος!, πάλι μοῦ τὰ μπερδεύει).
Μὰ πῶς; τὸ πνεῦμα σου αὐτὸν ποσῶς δὲν τὸν μαντεύει;
Καὶ ποῖον πρέπει Πρόεδρον ἐγὼ νὰ υποβάλω;
Ἴσως τὸν Σωτηρόπουλο;

Τ.— Ὅχι αὐτόν, τὸν ἄλλο.

Δ.— Ποῖον;

Τ.— Αὐτὸν τὸν φίλο σου ποῦ ἔχει στομακάκη.

Δ.— Μὰ τὸνομά του λέγε μου λοιπὸν...

Τ.— Δη..μη, τρα..κά..κη.

Δ.— Πῶς προμαντεύεις τῆς βουλῆς τὰς νέας συζητήσεις;

Τ.— Θὰ εἶναι πολὺ γόνιμοι εἰς τὰς ἐπερωτήσεις.

Δ.— Μόνον αὐτό;

Τ.— Ἐνίοτε θ' ἀλλάζουν καὶ βρισίδι.

Δ.— Μόνον;

Τ.— Μπορεῖ νὰ δείρουν καὶ αὐτὸν τὸν Στεφανίδη.

Δ.— Καὶ ποῦ λοιπὸν τὰ πράγματα φρονεῖς θὰ καταντήσουν;

Τ.— Φρονῶ ἀκόμη τὴν Βουλὴν πῶς θὰ τὴν διαλύσουν.

Δ.— (Αἰφνης ἐδῶ αἰσθάνεται καρδιόκτυπο μέγας).
Καὶ ποιὸς ἀπὸ τοῦς δύο μας; ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω.

Τ.— Ὅχι ἐσύ...

Δ.— Ἀμμ' ποιός;

Τ.— Αὐτὸς ποῦ μένει ὅτ' ἐν Κατωῖ.

Δ.— Τὴν τελευταίαν λέξιν σου παρακαλῶ...

Τ.— Τατόι.

Δ.— Ἀ! ἐννοῶ, ὁ βασιλεὺς... καὶ ὅτ' ἐν βουλῇ τὴ νέᾳ
πόσους θὰ ἔχω ὁπαδούς, Τραπέζι μου;

Τ.— Ἐννέα.

(Ἐδῶ φρενήρης γίνεται, τσακίζει τὸ τραπέζι,
καὶ τρέχει εἰς συνάντησιν εὐθὺς τοῦ Μεσσηνέζη).